

EEN MIDZOMERNACHTDROOM
van William Shakespeare (1593)

bewerking van Willem van der Velden (1993)
voor klas 7 van de Vrije School Driebergen

**EEN MIDZOMERNACHTDROOM
van William Shakespeare (1593)**

**bewerking van Willem van der Velden (1993)
voor klas 7 van de Vrije School Driebergen**

PERSONEN:

Theseus	hertog van Athene
Hippolyta	zijn verloofde
Egeus	vader van Hermia
Hermia	geliefde van Lysander
Helena	verliefd op Demetrius
Demetrius	verliefd op Hermia
Lysander	geliefde van Hermia
Dissel	een wagenmaker
Spoel (Pyramus)	een wever
Wind (Thisbe)	een blaasbalmaker
Schaaf (Leeuw)	een timmerman
Tuit (Muur)	een ketclapper
Slokker (Maan)	een snijder
Brasem (Boom)	een visser
Oberon	koning der elfen
Puck	zijn dienaar, een kabouter
Titania	koningin der elfen
Spinrag	elf bij Titania
Erwtebloesem	elf bij Titania

+++++
EERSTE BEDRIJF
+++++

---eerste toneel---

(Theseus en Hippolyta komen op)

Theseus:

Nog maar een paar dagen, mijn lieve Hippolyta, dan is eindelijk de dag van ons huwelijk aangebroken.

Hippolyta:

Ik zal blij zijn als het zover is. Ik heb me al zolang op die dag verheugd. - Is het waar, dat ons huwelijk zal worden gesloten wanneer de maan aan een nieuwe loop begint?

Theseus:

Dat klopt. Nu is de maan nog aan het afnemen, maar zodra die weer wassend aan de avondhemel staat, zullen wij onze bruiloft vieren.

Hippolyta:

Ik zou wel willen dat die maan wat opschoot. Het lijkt wel of ze zich steeds trager beweegt.

Theseus:

Nog even geduld, Hippolyta, over vier dagen is het echt zover.

(Egeus komt op met Hermia, Demetrius en Lysander)

Egeus:

Gegroet, Theseus, onze geëerde hertog!

Theseus:

Gegroet, mijn waarde Egeus. Wat brengt je hier?

Egeus:

O Theseus, ik hoop u met mijn komst niet te veel te storen. Uw gedachten zullen wel geheel en al gewijd zijn aan de voorbereiding van uw huwelijksfeest.

Theseus:

Inderdaad, maar spreek op, heb je daarover iets te zeggen?

Egeus:

Nee heer, het is een ander probleem waarvoor ik kom. Ik kom uw oordeel vragen als hertog. U bent immers bevoegd om recht te spreken.

Theseus:

Zeker, wat is je probleem?

Egeus:

Ziet u, het gaat om mijn dochter Hermia. - Treed naar voren Hermia. - Ik heb haar hand beloofd aan een geschikte jongeman, Demetrius genaamd. - Treed naar voren Demetrius. - De jongen is van goede afkomst, en hij heeft mijn dochter lief. Hij zou een goede man voor haar zijn.

Theseus:

Maar dat is toch geen probleem, Egeus?

Egeus:

Toch wel, heer, want mijn dochter wil zich niet aan mijn keuze aanpassen. Ze heeft zich verliefd in een andere jongeling, Lysander genaamd. - Treed naar voren Lysander.

Theseus:

Het probleem wordt mij nu duidelijk. Wat zeg jij ervan, Hermia, je weet toch dat onze tradities je vader het recht geven om een man voor je uit te kiezen. Je zult toch niet tegen de wil van je vader willen handelen?

Hermia:

Och heer, ik heb Lysander lief. Hoewel ik de tradities ken, zal ik nooit een andere man trouwen. En zeker niet die Demetrius.... Hij zou mijn leven tot een hel maken.

Theseus:

Kom kom, meisje, spreek niet zulke woorden. Ook Demetrius is een jongeman van stand. Je vader

heeft een goede smaak.

Demetrius:

Hoor je wat de hertog zegt, Hermia, verzacht toch je gemoed. Een huwelijk tussen ons beiden zal toch zeker slagen. Zie het eens met de ogen van je vader.

Lysander:

Haar vader? Ja, bij Egeus sta je wel in de gunst. Als hij je zo graag mag, waarom trouw je dan niet met hem?

Demetrius:

Het recht is geheel aan mijn kant. Hermia zal uiteindelijk met mij trouwen.

Hermia:

Met jou trouwen? Ik zou nog liever sterven, dan met jou te trouwen. Je bent de laatste die ik zou kiezen.

Theseus:

Maar kind, je hebt niets te kiezen. Je zult je vader moeten gehoorzamen en met Demetrius trouwen, tenzij je wilt sterven, of naar een nonnenklooster verbannen wilt worden. Zo is het recht nu eenmaal.

Hermia:

Laat mij dan maar sterven heer.

Theseus:

Bedenk je nog. Vier dagen brengen een nieuwe maan. Maak dan je keuze bekend. Bij het klimmen van de maan zul je wel tot wijsheid komen. En anders zal ik rechtspreken zoals de wetten ons dat voorschrijven. - Kom Egeus, met mijn aanstaande wil ik nog enige zaken met u bespreken, aangaande onze bruiloft. Hoe zal het feest die avond worden opgeluisterd?

Egeus:

Heb dank heer, voor uw wijze woorden. Mijn dochter zal nog wel Uw bruiloftsfeest? O ja, de avond wordt al voorbereid. Vele onderdanen zijn al doende met het bedenken van allerlei feestelijkheden.

--- (Theseus, Hippolyta, Egeus en Demetrius af)

Lysander:

Houd moed, mijn lief, zo snel is alles niet verloren.

Hermia:

Maar heb je niet begrepen dat mijn vader en de hertog ons geheel in hun macht hebben?

Lysander:

Die macht reikt toch niet verder dan de grenzen van het hertogdom?

Hermia:

Hoe bedoel je?

Lysander:

We kunnen vluchten.

Hermia:

Vluchten?

Lysander:

Ik heb een tante, zij woont op zeven mijl van hier. Daar zullen we veilig zijn voor alle wetten die ons hier bedreigen.

Hermia:

Bedoel je

Lysander:

Juist. Luister goed. Morgen nacht sluip je uit je vaders huis weg. Je volgt het brede pad door het woud, tot een grote open plek, een uur van hier. Daar zal ik op je wachten.

Hermia:

Ik begrijp het! Lysander, mijn lief, je hebt me ineens weer vrolijk gemaakt.

Lysander:

Sst! Niemand mag hiervan weten. - Nu snel weg van hier. Daar komt al iemand. Tot morgen.

Hermia:

Tot morgen mijn lief, tot morgen.....

(Lysander af, Helena komt op)

Wees gegroet, schone Helena, wat goed je weer te ontmoeten.

Helena:

Zo goed zou ik dat niet noemen. Mijn uiterlijk kan jouw schoonheid toch nooit bereiken. Alle jongemannen dingen naar jouw hand. Zelfs degene die mijn hart in beroering heeft gebracht, kijkt niet naar mij, maar naar jou. Demetrius zou toch zo'n goede man voor me zijn, maar hij heeft enkel interesse voor jou!

Hermia:

Heb jij je in Demetrius verliefd?

Helena:

Ik wel in hem, maar hij niet in mij. Hij denkt alleen aan jou. Och, mijn verdriet is zo groot. De man die ik liefheb te verliezen aan een vriendin die mooier is dan ik. Dat zou toch niemand verdragen.

Hermia:

Wees niet bedroefd, beste Helena, mijn hart gaat uit naar Lysander.

Helena:

Maar je vader heeft toch Demetrius aangewezen!

Hermia:

Dat heeft hij, maar ik zal je tot troost een geheim verklappen: Morgen nacht vlucht ik met mijn Lysander weg uit dit hertogdom. Hij wacht op mij op de open plek in het woud. - Vertrouw op mij, Helena, het komt allemaal in orde. Ik ga nu, het ga je goed.

(Hermia af)

Helena:

Dus ^{Hermia} ~~Helena~~ vlucht met haar Lysander. En Demetrius blijft over voor mij. Dat wil zeggen wanneer hij zich voor mij wil interesseren. Dat zal niet vanzelf gaan. Als ik nu eens Ja, ik zal hem het geheim verklappen. Wanneer hij dan Hermia ziet ontvluchten, zal ik in zijn buurt zijn om zijn verdriet te verzachten. Dan zal hij zeker in liefde voor mij ontvlammen!

(Helena af)

-----tweede toneel-----

(in een huis in Athene hebben handwerkslieden zich verzameld)

Dissel:

Zo, is het hele gezelschap nu bij elkaar?

Brasem:

Je kunt het best al onze namen even opnoemen, dan kun je er meteen bij vertellen welke rol we moeten spelen in het toneelstuk.

Dissel:

De volgende artiesten zullen optreden

Schaaf:

Ik ben geen artiest, ik ben timmerman.

Dissel:

Sst... De volgende artiesten zullen optreden in ons toneelstuk, dat wij zullen spelen voor de hertog z'n bruiloftfeest.

Spoel:

Bruiloft man, en doe nou niet zo gewichtig, maar vertel eerst eens waar het stuk over gaat.

Dissel:

Goed dan, ons stuk zal zijn: de zeer jammerlijke komedie en de zeer droeve dood van Pyramus en Thisbe.

Wind:

Wie gaat er dood?

Tuit:

Pirajus en Wisky.

Spoel:

Stil nou, het is een prima stuk, en nog grappig ook, al gaan ze allemaal dood.

Slokker:

Maar ik wil nog helemaal niet dood.

Spoel:

Dan speel je het toch alleen maar! Luister nou naar Pieter Dissel, hij leest de rollen voor. Welke rol heb ik?

Dissel:

Jij, Klaas Spoel, zult de rol van Pyramus spelen.

Spoel:

Wat is Pyramus, een minnaar of een tiran?

Dissel:

Een verliefde minnaar, die zichzelf uit verliefdheid dapper doodsteekt.

Spoel:

Dat zal de hertog wel een ettelijke traan kosten, mits het overtuigend gespeeld wordt, natuurlijk. Eigenlijk zou de rol van een tiran me beter liggen, maar ik zal me eigen met overgave doodsteken, als het m'n rol is:

Thipsy, Thipsy, voor jou ga ik door vuur.

Al breekt hier aan mijn stervensuur.

Jouw liefde is mij alles waard.

Maar nu doorboort mijn hart mijn zwaard.

Brasem:

Dat klopt niet. Het zwaard moet toch het hart doorboren.

Spoel:

Ja maar anders rijmt het niet.

Dissel:

De tekst staat op dit papier. Je kunt je rol vast doorlezen. En nu Wouter Wind, de blaasbalgmaker.

Wind:

Hier ben ik.

Dissel:

Jij krijgt de rol van Thisbe.

Wind:

Wat is Thisbe, een dolende ridder?

Dissel:

Nee, dat is een juffrouw, waar Pyramus verliefd op is.

Wind:

Je laat me toch werkelijk niet voor vrouw spelen? Wat denk je wel?

Spoel:

Laat mij dan voor Thisbe spelen: Pyramus, Pyramus, ik wacht op jou
Omdat ik zo veel van je hou.

Dissel:

Nee nee, jij speelt Pyramus en jij, Wind, jij bent Thisbe. En dan de verdere rollen: Steven Slokker, de Snijder.

Slokker:

Ja.

Dissel:

Jij moet voor Thisbe's moeder spelen. - Jan Tuit, de ketellapper.

Tuit:

Present, Dissel.

Dissel:

Jij bent Pyramus' vader. - Kees Brasem, de visser.

Brasem:

Dat ben ik

Dissel:

Jij speelt voor Thisbe's vader. - En Schaaf, de timmerman, jij hebt de rol van leeuw. Nu zijn we hoop ik klaar met de rollen.

Schaaf:

Heb je voor mij de rol niet op papier. Toe, alsjeblieft, ik vergeet mijn tekst zou gauw.

Dissel:

Jij kunt het wel uit je hoofd doen, het is toch niets anders dan brullen.

Spoel:

Geef mij dan ook de rol van leeuw. Ik zal brullen, brullen, dat ieders hart ervan overstroomt. Zodat de hertog zegt: "Nog eens brullen, nog eens brullen."

Tuit:

Als je het te vreselijk deed, zou de hertogin te bang kunnen worden van de leeuw. Dat zou het feest er nou niet leuker op maken.

Slokker:

En als het feest mislukt, zullen wij daar wel de schuld van krijgen. Aan de galg hebben ze ons zo gehangen.

Schaaf:

Nee, niet de galg, niet de galg.

Brasem:

Als het er zo voorstaat, kunnen we beter geen leeuw mee laten spelen.

Spoel:

O, maar ik zou de leeuw ook heel lief kunnen spelen, hoor. Dan brul ik gewoon fluisterend, of ik brul zo lieflijk als een nachtegaal die zingt.

Dissel:

Nee, jij speelt Pyramus. En hoe de leeuw moet brullen, dat zullen we nog wel oefenen. - Wel mannen, leer je rollen goed. Morgenavond in het woud, bij de grote hertogseik, daar zullen we in stilte repeteren, want de hertog mag natuurlijk niets van onze plannen merken. Zorg dat je er morgenavond allemaal bent.

Spoel:

Weet je zeker dat het niet beter zou zijn als ik toch een tiran zou spelen?

++++
TWEEDE BEDRIJF
++++

-----eerste toneel-----

(Puck zit in het woud; elfjes komen langs hem)

Puck:

Zeg elfengeesten, waarheen zo snel?

Erwtebloesem:

Over bergen en dalen spoeden wij gezwind, om bloemen te ontvouwen, geuren te verspreiden, zacht en zoet te zingen voor onze elfenkoningin.

Puck:

Die taak komt aardig overeen met mijn werkzaamheden voor Oberon, de koning van de elfen. Hij viert een feest hier, deze nacht en ik heb er nog veel voor in orde te maken. Maar pas maar op, dat jouw elfenkoningin niet bij het feest in de buurt komt. Het zou haar slecht bekomen.

Spinrag:

Hoezo haar slecht bekomen? Wij zorgen goed voor haar.

Erwtebloesem:

Wij vleien haar op het zachte mos. Het feestgedruis zal haar verblijden.

Puck:

Weten jullie dan niet dat Oberon kwaad op haar is? Jullie koningin, Titania, heeft een lieflijk kind als dienaar opgeëist, dat door Oberon was voorbestemd zijn schildknaap te worden. Mijn koning heeft voor jullie meesteres geen goed woord over. Woedend is hij over wat er gebeurd is.

Spinrag:

Ach wat een leed. Hoe zullen we die boosheid kunnen weren?

Erwtebloesem:

Hoevele bloemen en gezangen zullen wij te voorschijn moeten brengen, voordat de vrede in het woud weerom hersteld is?

Puck:

Maar elfjes, daar komt Oberon, nu weg van hier.

(Oberon komt op, elfjes af)

Oberon:

Ah, Puck, daar ben je. Ik heb je al gezocht. Jij trouwe dienaar, heb je alles in gereedheid gebracht voor het feest?

Puck:

Zeker, elfenkoning, het zal een gebeurtenis worden waarvan het woud nog lang zal nagonzen.

Oberon:

Heb je voor het feest ook de bessen geplukt waarvoor ik je heb gezonden?

Puck:

Ja heer.

Oberon:

En is er vers sap van bosbessen?

Puck:

Natuurlijk, mijn heer koning.

Oberon:

En heb je ook

(Titania komt op met haar elfen)

Puck:

Zeker!

Oberon:

Sst. Zij is niet uitgenodigd voor het feest.

Titania:

Zie je wel, ik dacht wel dat ik je hier kon vinden. Zo, je houdt een feest, begrijp ik.

Oberon:

Inderdaad, maar zonder jou.

Titania:

Ach ach, hij is nog steeds boos op mij. En dat alles vanwege één kind, dat ik laat opgroeien tot één van mijn dienaren. - Hij maakt het goed hoor, de kleine jongeman.

Oberon:

Mijn schildknaap, dat had hij moeten worden! Jij hebt hem mij afhandig gemaakt met je listen. Hoe durf je je hier nog te vertonen, juist als ik mijn feest ga geven.

Titania:

Dat feest van jou kan me ook werkelijk niets schelen. Als jij je om een kleinigheid zo druk maakt!

Oberon:

Een kleinigheid? Geef de jongen dan aan me terug, als je het zo'n kleinigheid noemt! Als ik mijn schildknaap weer terug heb, zal mijn boosheid versmelten als sneeuw voor de zon.

Titania:

Ik denk er niet over. En bovendien, jouw boosheid hindert me in het geheel niet. Kom elfen wij gaan. Veel genoeg met je feest!

(Titania en elfen af)

Oberon:

Ga maar! Je straf zal weldra volgen. - Weet jij, Puck, hoe soms de slimme Cupido, met pijl en boog de harten treft van niets vermoedende stervelingen? Zijn pijlen doen ieder die getroffen wordt in liefde ontvlammen. Dat is toch ware toverij, wat denk je?

Puck:

Zeker Oberon, ware toverij.

Oberon:

Welnu, ik weet een bloem, die dezelfde kracht bezit als Cupido's pijlen. Bij mensen wordt hij "Liefdesvuur" genoemd. Wanneer die bloem op de ogen wordt gedrukt van één die slaapt, dan is hij bij het ontwaken spontaan verliefd op het eerste levend wezen dat hij ziet.

Puck:

Spontaan verliefd? Dat is een krachtig kruid.

Oberon:

Die bloem bezorg je mij, zo snel je kan.

Puck:

Welzeker heer, al voor de dageraad heb ik die bloem al voor u hier.

(Puck af)

Oberon:

Heb ik die bloem, dan druk ik die op de ogen van de slapende Titania. En wat zij ziet, als ze ontwaakt, een leeuw, een beer, een aap? Het is mij eender, zolang ze maar verliefd wordt. Voor haar een straf, voor mij de zoete wraak. - Maar o, wat hoor ik daar? 't Zijn mensenstemmen. Laat ik mij snel verbergen, dan kan ik zien wat die stervelingen hier zoeken.

(Demetrius komt op, Helena volgt hem)

Demetrius:

Ik hou niet van je, dus loop niet zo achter me aan. Wijs me enkel waar ik Lysander en Hermia kan vinden. Je zei toch dat ze naar dit woud zouden vluchten? Wel, zeg me waar mijn geliefde Hermia is, en volg me daarna niet langer.

Helena:

Ik kan niet anders dan je volgen. Mijn hart is vol van liefde voor jou.

Demetrius:

Maar hoe kan dat toch? Je weet dat ik Hermia bemin.

Helena:

En toch trek jij me aan, als magneetkracht een stuk ijzer.

Demetrius:

Ik zou willen dat ik die kracht van me af kon leggen. Dan zou je me niet steeds zo nalopen. Je lijkt

wel een hondje.

Helena:

Ja, een hondje, dat zou ik willen zijn. Met jou als baas zou ik me altijd gelukkig voelen.

Demetrius:

Je bent geen hond, en ik je baas niet. Verdwij nu dus. Ik ga verder zoeken naar mijn Hermia.

Helena:

Begrijp dan toch hoeveel verdriet je me doet door dat te zeggen.

Demetrius:

Jij doet me evenveel verdriet door me zo te achtervolgen. Laat me met rust.

(Demetrius af)

Helena:

Toch blijf ik in je buurt. Wie weet zal mijn verdrietige hart ooit blij gemaakt worden.

(Helena af)

Oberon:

Wees gerust, jong meisje, wij elfen hebben grote krachten. Eer die jongeman dit woud verlaat zal hij je met hart en ziel liefhebben.

(Puck komt op)

Puck:

Hier ben ik al weer, heer Oberon. Ik breng u de bloem die "Liefdesvuur" genoemd wordt.

Oberon:

Veel dank, beste Puck. Nu kan ik Titania betaald zetten wat zij mij heeft aangedaan. Zodra ze slaapt zal ik haar ogen met de bloem beroeren. Het zal me benieuwen op wie ze verliefd wordt.

Puck:

Dat is een sluw plan, Oberon.

Oberon:

Zeker, maar ik heb ook voor jou nog een taak. Er loopt hier door het woud een Atheense jongeman, gevolgd door een schoon jong meisje dat stapeldol op hem is. Hij wil echter niets van haar weten. Druk ook een bloem op zijn ogen, wanneer hij slaapt. Dat zal het meisje zeker gelukkig maken.

Puck:

Graag, heer Oberon, zal ik deze taak voor u verrichten.

-----tweede toneel-----

(Titania komt op met haar gevolg)

Titania:

Zo, genoeg gewandeld voor vandaag. Spreid hier een bed van mos voor mij uit, zodat ik kan rusten.

Spinrag:

Zeker, zeker koningin, wij bouwen hier een zacht warm bed.

Erwtebloesem:

Wat mos van daar, wat mos van hier. Hoe heerlijk zal het zijn, daarop te rusten.

Spinrag:

Hier nog wat hoger, daar wat dichter. Nog even maar, dan zijn we zover.

Erwtebloesem:

Verend zacht, groen als gras, gemaakt van enkel mos. Ziezo, het is al klaar.

Titania:

Ja, heerlijk. Precies zoals ik het bedoeld had. Hier zal ik heerlijk kunnen rusten. De dag heeft mij meer vermoeid dan ik wenste. - Kom elfen, zing nog een zoete wijs voor mij, dan verglijd ik vanzelf in een heerlijke slaap.

Elfen:

Suja, suja, koningin, slaap nu zacht en vredig in.

.....

(Elfen verdwijnen. Titania slaapt)

(Oberon komt op en drukt een bloem op Titania's oogleden)

Oberon:

Zo, dat is gelukt. Ik mag hopen er bij je ontwaken een lelijk wezen verschijnt, een vieze kikker of een stinkende bunzing. Hoe afzichtelijker, des te liever het me is. Maar, we zullen zien.

(Oberon af)

(Lysander en Hermia komen op)

Lysander:

Mijn lieve ~~Helena~~,^{Hermia} daar ben je eindelijk. Ik twijfelde al of je de afgesproken plek zou kunnen vinden.

Hermia:

O Lysander, ik ben zo blij dat ik je zie. De tocht van mijn vaders huis naar deze plek duurde veel langer dan ik had voorzien.

Lysander:

En je bent ook helemaal afgemat.

Hermia:

Dat wel, maar ik heb nooit in mijn leven iets heerlijkers gedaan dan vandaag. Mijn vader heb ik ontvlucht om jou te vinden. Dat is mij wel wat vermoeidheid waard.

Lysander:

Heeft niemand je gezien, toen je ontvluchtte?

Hermia:

Nee, absoluut niemand.

Lysander:

Mooi zo, dan zijn we nu veilig.

Hermia:

Gaan we nu naar die tante van jou?

Lysander:

Maar lief, je bent veel te moe om nu nog verder te gaan. En bovendien, we zijn veilig genoeg om geen haast te hebben. Laten we hier in het bos rustig wat slapen, voordat wij morgenochtend weer verder trekken.

Hermia:

Graag Lysander, ik voel me toch wel heel moe.

Lysander:

Welterusten, mijn liefste.

Hermia:

Welterusten, en tot morgen.

(Ze slapen in)

(Puck komt op, eerst nog op enige afstand van hen)

Puck:

Dat valt wel tegen, om hier in het bos een Atheense jongeman te vinden. Oberon heeft me wel een zware taak toebedacht. Ik loop al eindeloos te zoeken in dit uitgestrekte woud. Zouden ze.... - A ha! Daar zijn ze warempel. Atheense kledij, dat klopt. En het meisje ligt aan zijn zijde. Ze zien er zelfs al uit als twee geliefden. Deze bloem zal niet eens meer nodig zijn. Maar ja, de opdracht van Oberon zal worden uitgevoerd. Hier jongeman, wanneer je ontwaakt zul je volkomen verliefd zijn.

(Puck af)

(Demetrius en Helena komen op)

Helena:

Wacht op mij, Demetrius, wacht op mij.

Demetrius:

Ik heb je toch gezegd mij met rust te laten! Ga weg, ik wil je niet meer zien.

Helena:

Maar luister dan toch...

Demetrius:

Zelfs luisteren wil ik niet meer. Ik ben je gepraat al meer dan zat.

Helena:

Och, had ik maar net zoveel adem als hij. Zijn snelle loop kan ik niet langer volgen. Zo zie ik maar weer eens, dat het geluk voor mij niet is weggelegd. Ik kan net zo goed weer naar huis gaan. - Maar wie is daar? Lysander! Hij ligt hier zomaar op de grond. Dood? Of in slaap? Lysander, word wakker, als je nog leeft. Lysander!

Lysander:

O, schone Helena, wat kan mijn hart nog liever wensen, dan dat ik door jou gewekt word! Waar ga je heen? Ik ga met jou. Mijn ziel is gans van jou vervuld!

Helena:

Ach, spreek niet zo raar. Lysander. Je weet dat ik Demetrius bemin.

Lysander:

Al moest ik Demetrius met mijn zwaard ombrengen, ik zou het doen, om jouw liefde te winnen.

Helena:

Maar Hermia dan?

Lysander:

Hermia is een onnozel kind, dat mij niet langer kan bekoren. Nu ik jouw schoonheid ken, ben jij alleen in mijn gedachten. O, Helena, wil je mij beminnen?

Helena:

Jou beminnen? Spot niet zo met me. Van mij hoef je niets te verwachten, ik verlaat je zelfs direkt. Vaarwel, Lysander.

(Helena af)

Lysander:

Ze heeft Hermia niet eens zien liggen. En dat is maar goed ook. Nu kan ik me stil uit de voeten maken zonder dat vervelende wicht nog onder ogen te komen. Wat heb ik met haar nog te maken? Helena bemin ik, zo volledig als een mens maar kan beminnen. Naar haar ga ik direkt op zoek.

(Lysander af)

(Hermia ontwaakt)

Hermia:

O, Lysander help me. Ik word omringd door enge beesten. Ze willen me wat aandoen. Help me toch! Lysander! Lysander? Ik moet een boze droom gehad hebben. Maar Lysander sliep toch naast mij? - Lysander, waar ben je? Lysander! - Geen antwoord. Er is hem vast iets overkomen. Een wild dier? - Lysander! - Zou hij dood zijn? Ik moet hem vinden. Als ik hem niet vind, is mijn leven verloren! - Lysander!

(Hermia af)

+++++
DERDE BEDRIJF
+++++

-----eerste toneel-----

(Het woud bij Athene, Titania is in slaap, handwerkslieden komen op)

Dissel:

Zo, mannen, deze open plek is prima geschikt voor onze repetitie. Zijn we er allemaal?

Schaaf:

Ik ben er, Pieter Dissel.

Dissel:

Schaaf is er.

Tuit:

Jan Tuit is er, Dissel.

Dissel:

Tuit is er.

Brasem:

Kees Brasem.

Dissel:

Brasem is er.

Wind:

Wouter Wind is hier.

Dissel:

Wind.

Slokker:

Steven Slokker!

Dissel:

Slokker.

Spoel:

Pieter Dissel....

Dissel:

Pieter Dissel? Maar zo heet ik.

Spoel:

Dat bedoel ik niet. Klaas Spoel is natuurlijk mijn naam. Maar ik heb je wat dringends te zeggen.

Dissel:

Spoel is er dus. Wat heb je te zeggen, ken je je tekst niet?

Spoel:

Jawel, maar er zijn dingen in deze komedie van Pyramus en Thisbe, die nooit zullen bevallen. Stel je voor... Pyramus moet een zwaard trekken om z'n eigen te doden. Dat zullen de edele dames nooit kunnen verdragen. We zullen gehangen worden als we hen teveel laten schrikken.

Tuit:

Verdorie, dat is een vervelend ding, gehangen worden.

Slokker:

Zeg dat doodsteken, dat moeten we er dan maar uit laten.

Spoel:

Nee nee, niets er uit laten. Ik heb een idee om alles in orde te brengen. Laat Dissel eerst een voorafsprak houden, waarin hij zegt dat we geen kwaad zullen doen met onze zwaarden. En dat Pyramus zich wel doodsteekt maar dat het dan niet echt zal zijn. En dat ik, Pyramus, niet Pyramus ben maar gewoon Spoel, de wever. Dat zal ze wel helemaal op hun gemak stellen.

Dissel:

Goed, we zullen zo'n voorafsprak hebben. Goed idee.

Tuit:

Zouden de dames ook niet angstig zijn voor de leeuw?

Slokker:

Ja die leeuw, die moeten we er ook maar uit laten.

Schaaf:

Mij er uit laten? En ik heb juist zo hard op mijn tekst geoeffend.

Slokker:

Ik dacht dat je geen tekst had.

Schaaf:

Ja maar ik kan ook heel slecht onthouden.

Spoel:

Nee, de leeuw kan er best in blijven. We kunnen de voorafsprak toch wat langer maken, en zeggen dat hij geen echte leeuw is, maar Schaaf, de timmerman.

Dissel:

Prima, dat is dan ook geregeld. Zijn er nog meer problemen?

Wind:

Ja, ik zit nog met het maanlicht.

Slokker:

Hoezo het maanlicht?

Wind:

Wel, ik moet Spoel zoenen....., ik bedoel Thisbe moet Pyramus zoenen bij maanlicht.

Tuit:

Tja, het maanlicht kunnen we niet mee naar de hertog nemen.

Slokker:

Laat mij dan een lantaarn omhooghouden, dan zeggen we wel dat ik de maan voorstel.

Dissel:

Dat is best, maar er is nog een kwestie. Pyramus en Thisbe zijn twee geliefden, die naast elkaar wonen. Door een spleet in de muur van hun huis spreken ze met elkaar. Hoe krijgen we daar bij die hertog ooit een muur naar binnen?

Brasem:

Net zoals de boom.

Dissel:

Hoezo de boom?

Brasem:

Pyramus en Thisbe spreken toch af, dat ze elkaar bij een dikke eikeboom gaan opzoeken? Je denkt toch niet dat ~~er~~ hij de hertog een boom in de bruiloftsmaal heeft staan?

Spoel:

Dan moet één van ons de muur spelen en een ander de boom.

Tuit:

Laat mij dan de muur doen. Ik smeer wel wat kalk op m'n kleren. En dan spreid ik mijn vingers uiteen om de spleet in de muur voor te stellen.

Dissel:

Speel jij dan de boom, Brasem. Jij kunt wel voor een dikke eikeboom doorgaan.

Brasem:

Je wilt toch niet beweren dat ik dik ben?

Tuit:

En jij wilt toch niet beweren dat je dun bent?

Slokker:

Dik of dun, nou ja, maar een ernstiger probleem is dat een eikeboom niet naar vis moet ruiken.

Brasem:

Ik ruik toch niet naar vis?

Wind:

Niet naar verse vis, dat is waar.

Dissel:

Hou op, we hebben een muur en een boom nodig, dus dat moeten Tuit en Brusem maar spelen. Maar laten we nu alsjeblieft van start gaan met de repetitie. Opstellen op je plaatsen en zo gauw mogelijk beginnen.

(Puck verschijnt op de achtergrond)

Puck:

Wat voor boerezeels balken hier zo luid? Wat? Een vertoning? Die wil ik wel eens even zien. Misschien kan ik zelfs nog even meespelen, als ik de kans krijg.

Dissel:

Zo, Pyramus. Kom maar naar voren. Je tekst begint.

Pyramus (Spoel):

O muur, die mij zo zeer doet lijden
door mij van Thisbe zo wreed te blijven scheiden.
Jouw aanwezigheid bederft mij het plezier,
ik wenste vaak: Och was jij muur niet hier.
Mijn arme Thisbe, zij kan mij zo bekoren
Toon mij de spleet, waardoor ik haar kan horen.

(Muur spreidt vingers uiteen)

Bedankt o muur, jij steun voor mijn verdriet;
wat zie ik daar? Thisbe? die zie ik niet.
Is daar nu niemand die hoort wat ik hier zeg?
Ellendige muur, je staat me in de weg!

Dissel:

Thisbe, waar blijf je nou?

(Thisbe komt op)

Thisbe (Wind):

O lieve muur, zo vaak vernam je mijn gewezen,
ons diep geheim ken jij, o muur, alleen.
Jij was mijn troost, o muur, als ik opnieuw moest wenen.
O bondgenoot, ik kus je koele stenen.

Pyramus:

Ik zie een stem, die reikt tot mijne oren,
waar is de spleet? Ik wil haar aanblik horen.

Thisbe:

Pyramus mijn liefste, ben je daar?
Je weet toch wel: Ik heb je lief voorwaar.

Dissel:

Je moet door de spleet in de muur spreken!

Thisbe:

Zeg mij, hoe lang moet ik nog wachten,
hoe lang nog vruchteloos naar jouw liefde smachten?

Pyramus:

Ik heb een plan, o lieve Thisbe mijn,
vanavond zal ik eindelijk met je zijn.
Je kent in 't bos die oude dikke eik
wacht daar op mij totdat ik je bereik.

Thisbe:

Mijn hart slaat snel o Pyramus, ja ik ga gauw,
naar de plek waar jij me neemt tot vrouw.
Nog snel een kus, op dit gelukkig uur.

Pyramus:

Ik proef je lippen niet, alleen die domme muur.
Vervloekt jij muur, zo kil en koud,
was jij toch nimmer maar gebouwd.

(Pyramus en Thisbe af)

Dissel:

Juist ja, en nu verdwijnen. Thisbe komt dan als eerste terug, alsof ze op de open plek in het woud is. Maan en Boom; jullie moeten eerst nog klaar gaan staan.

Puck:

Och kijk, de grootste ezel van allemaal komt deze kant op. Daar is mijn kans. Dat hij een ezel is, zal ik direkt zichtbaar maken.

(Thisbe komt weer op)

Thisbe:

Pyramus! Pyramus!

Pyramus (komt op met ezelskop):

Ik ben er lief, ik kom eraan.

Dissel:

Nee, nee, eerst moet de leeuw Thisbe nog aanvallen.

Pyramus:

Hier ben ik al, nu kan ik je omarmen....

Dissel:

O, wat een monster, een spook, een geest, afschuwelijk! Snel mannen, wegwezen.

Spoel:

Waarom lopen ze nu van me weg? Zeker een malle streek van hen om me bang te maken.

(Tuit komt nog even terug)

Tuit:

Spoel, wat ben je veranderd! Je ziet er uit als een ezel!

Spoel:

Wat een onnozel gepraat. Heb je je eigen ezelskop wel eens gezien?

Tuit:

God bewaar je, Spoel, je weet niet eens wat je is overkomen.

(Tuit af)

Spoel:

Ik ruik hun sluwe streken. Ze willen een ezel van me maken. Maar denk maar niet dat ze mij beetnemen hoor! Ik wandel gewoon rustig wat rond en zing een liedje, dan kunnen ze horen dat ik niet bang ben.

"Kom mee naar buiten allemaal....."

(Titania ontwaakt)

Titania:

Welke engel roept mij van mijn bloembed op?

Spoel:

"Dudeljoo klinkt zijn lied...."

Ja ja, die wielewaal heeft makkelijk zingen, maar verstandige woorden zal hij niet voortbrengen.

Titania:

O, zing nog eens, beminnelijke sterveling, je zang streelt mijn oor, zoals mijn oor nog nooit gestreeld is. Zulk prachtig gezang, en bovendien nog wel gezongen door de mooiste man die hier ter wereld bestaat.

Spoel:

U hebt wel mensenkennis, mevrouw. Mijn zang is werkelijk de moeite waard, en ik ben nog een zeer prettig persoon daarbij! Weet u dat ik ook heel geestig kan zijn?

Titania:

O, wat heerlijk, een man te ontmoeten die zo welluidend kan spreken! Je hebt mijn hart gewonnen, mijn beste!

Spoel:

Dat is prettig voor u, mevrouw, maar een grotere zorg is voor mij hoe ik de uitweg uit dit woud zou kunnen vinden.

Titania:

De uitweg, och toe, ik bid je nog niet weg te gaan. Laat me je aanwezigheid nu ook genieten!
Spinrag, Erwtbloesem.

Spinrag:

Hier zijn we.

Titania:

Bedien deze edelman op zijn wenken. Het mag hem aan niets ontbreken. Breng hem de heerlijkste gerechten, wanneer hij lust heeft te eten. Omring hem met je beste zorgen. Voort, voort, begin direkt.

Erwtbloesem:

Ja, ja, wij vliegen al voor hem.

Spinrag:

Zeg ons maar wat u wenst, edele heer.

Spoel:

Wat ik wens? Welnu, een handvol aardbeien, daar zou ik wel trek in hebben.

Erwtbloesem:

Een ogenblik, mijn heer.... uw aardbeien, mijn heer.

Spoel:

O, dat zal heerlijk smaken! Heb je er ook wat bosbesjes bij misschien?

Spinrag:

Bosbesjes? Geen probleem.... daar zijn al bosbesjes, mijn heer.

Spoel:

Zo zo, dat gaat jullie gemakkelijk af, wat denken jullie van gekraakte hazelnootjes met boskrentjes, gedrenkt in pure lindebloesemhoning?

Titania:

Dank je wel, beste elfen, voor jullie goede zorgen, maar ik geloof dat ik nu zelf van de aanwezigheid van deze beminnelijke edelman zal willen genieten. Breng hem maar naar mijn verblijfplaats bij de vertakte berkeboom.

Erwtbloesem:

Zeker Titania.

Spinrag:

Komt u maar deze kant uit, edele heer. Het is niet ver te gaan.

Spoel:

Ik zal u met plezier volgen. Zal ik misschien zelfs wat zingen onderweg?

Titania:

Ja, zing nog wat voor mij. Uw zang heeft mijn hart geheel veroverd. Hoe heerlijk is het toch om samen te zijn met een zo beminnelijke man. Zulk aangenaam gezelschap heb ik mij altijd al gewenst.

(allen af, behalve Puck)

-----tweede toneel-----

(Oberon komt op)

Oberon:

Ik ben benieuwd of Titania al ontwaakt is, en wat haar daarbij het eerst in het oog gevallen is. -
Ah, mijn beste Puck, kun jij mij zeggen hoe de zaken ervoor staan?

Puck:

Wel Oberon, u kunt tevreden zijn. Op de tocht die u mij opdroeg kwam ik langs de plaats waar handwerkslieden uit de stad een schouwspel oefenden. De onnozeste van het hele stel kwam in mijn buurt, en fluks zette ik hem een ezelskop op het hoofd. Alle anderen vluchtten direkt, maar toen de ezel begon te balken, ontwaakte Titania. Ze was direkt smoorverliefd op deze malle verschijning.

Oberon:

Dat is nog beter gelopen, dan ik gedacht had. Mijn dank, waarde Puck, voor je goede diensten. Heb

je trouwens ook de Atheense jongeman en zijn geliefde gevonden, en hem de ogen besprenkeld met het bloemsap?

Puck:

Na enig zoeken vond ik hen beiden inderdaad. Ook deze opdracht heb ik uitgevoerd.

Oberon:

Wat moest ik zonder jou, mijn trouwe dienaar. - Maar snel, wij moeten ons verbergen. Daar komt de Atheense jongeman.

Puck:

Het meisje dat hem volgt herken ik, maar niet de man die daar verschijnt.

(Demetrius en Hermia komen op)

Hermia:

Zeg op, waar is mijn lieve Lysander!

Demetrius:

Hoe kun je mij dat vragen? Weet je niet hoezeer ik je bemin? Kwel mij niet zo.

Hermia:

Gekweld ben ik. Mijn Lysander is mij ontstolen toen wij sliepen. Heb jij hem gedood of weggevoerd?

Demetrius:

Ik zou wensen dat ik dat gedaan had. Ik zou zijn lijk aan mijn honden hebben opgevoerd.

Hermia:

Zie je wel, jij tiran! Om mijn hand te krijgen, zag je er niet tegenop om Lysander te doden.

Demetrius:

Lysander heb ik niet gedood. Ik weet van niets.

Hermia:

Wist jij van niets, dan was je hier niet in het bos geweest. Ik smeed je, erken je vreselijke daad, en dood daarna ook mij. Mijn leven is zinloos als ik Lysander moet missen.

Demetrius:

Hermia, geloof me, ik heb het niet gedaan.

Hermia:

Maar wat dan wel? Maakt hij het goed? Vertel me iets, Demetrius.

Demetrius:

Werkelijk, ik weet niets. Ik heb hem niet eens gezien. Zal ik je helpen zoeken dan?

Hermia:

O nee, laat me alleen. Mij zie je niet terug. Als Lysander dood is, zal ik in stilte sterven.

(Hermia af)

Demetrius:

't Zou dwaas zijn haar te volgen. Ik laat haar maar begaan. Bovendien ben ik nu ook te moe om nog een stap te zetten. Laat ik eerst maar eens wat rusten. Wie weet hoe lange tocht mij nog te wachten staat.

(Demetrius legt zich te slapen)

Oberon:

O Puck, wat heb je gedaan! In plaats van de ware liefde te bevorderen heb je de zaken helemaal in de war gestuurd.

Puck:

Helaas, Oberon, ik begrijp er nog maar weinig van.

Oberon:

Wel, luister goed. De man die daar nu slaapt, staat in de gunst van Helena. Hij wil haar liefde echter niet beantwoorden. Dat wilden wij in orde brengen, maar jij hebt de verkeerde jongeling in liefde voor Helena laten ontwakken.

Puck:

Het spijt mij zeer. - Maar wat staat ons nu te doen?

Oberon:

Ga snel rond door dit woud, of je Helena kunt vinden. Breng haar hier als je kunt, maar alsjeblijft

met haast. Intussen zal ik de kracht van de bloem opnieuw beproeven.

Puck:

Ik ben al weg.

(Puck af)

Oberon:

Welnu, Demetrius, dit zal je zorgen keren. Want spoedig komt hier het meisje dat je liefde het meest verdient.

(Puck komt terug)

Puck:

Het meisje is al onderweg, mijn heer. Maar haar volgt die andere jongeman, die zich in haar verliefd heeft. Wat zal er nu gebeuren?

Oberon:

We moeten zien, beste Puck, laten we ons snel verbergen.

Lysander:

Wordt je hart dan nooit bewogen? Je ziet toch hoe groot mijn liefde voor je is?

Helena:

O jij dubbelhartige man. Jij, die eerst een eed hebt gezworen om met Hermia te vluchten voor haar vader. Denk je mij nu in te palmen met je zoete gepraat?

Lysander:

Ik was niet bij mijn zinnen, toen ik haar dat beloofde. Nu heb jij mijn hart voor altijd gewonnen.

Helena:

Maar mijn hart gaat uit naar Demetrius en niet naar jou!

Lysander:

Wenst Demetrius niet met Hermia te trouwen? Haar vader heeft het zelfs al zo beschikt. Laat toch Demetrius met rust. Hij mint je toch niet!

(Demetrius ontwaakt)

Demetrius:

O Helena, wonderschone vrouw, och kom bij mij, ik wil je graag beminnen.

Helena:

Wat? Begin jij nu ook al mij te bespotten?

Demetrius:

Jou bespotten? Dat is het laatste wat ik zou willen. Nooit heeft mijn hart sneller geklopt dan nu voor jou. Zeg me alsjeblieft dat je mijn liefde zult beantwoorden.

Helena:

Och arme ik. Niets blijft mij bespaard. Demetrius, die Hermia zo hartstochtelijk navolgde, spreekt nu even huichelachtig tegen mij als die Lysander.

Lysander:

Houd dus je mond, Demetrius. Ik heb haar lief.

Demetrius:

Je vergist je. Met wie wilde jij immers de Atheense wetten ontvluchten? - Zie eens, daar komt ze zelfs aanlopen!

(Hermia verschijnt)

Hermia:

O, Lysander, daar ben je, levend en wel. Ik was zo bang dat je dood was. Neem mij in je armen en red mij uit dit verschrikkelijke bos.

Lysander:

Jou in mijn armen nemen? Er is er maar één die ik voor altijd in mijn armen zal willen sluiten, en dat is Helena.

Hermia:

Helena, dat kan niet zijn, je spreekt uit spotternij.

Lysander:

Toch is het waar. Helena heeft mijn hart getroffen. Ik wens alleen bij haar te zijn.

Hermia:

Wat... Jij...? Wat heb jij gedaan dat mijn Lysander

Helena:

Ik heb helemaal niets gedaan. Nu begin jij zelfs als derde mij spottend en honend te beschimpen.

Demetrius:

Kom maar bij mij, Helena, laat me je troosten en beschermen.

Lysander:

Niets daarvan, Helena behoort mij toe. Laat haar los.

Demetrius:

Blijf van me af. Ik zal Helena verdedigen.

Lysander:

Verdedig jezelf maar. Ik heb nog een appeltje met je te schillen.

Hermia:

Maar Lysander. Mijn lief. Wat doe je toch. Wat ben je veranderd!

Lysander:

Blijf uit mijn buurt, heks.

Hermia:

Heks? Weet je dan niet hoeveel ik van je hou?

Lysander:

Wat interesseert mij dat? Ik denk alleen aan Helena.

Demetrius:

Zet die gedachte maar uit je hoofd. Eerst krijg je met mij te doen.

Lysander:

Graag! Ik zal graag laten zien dat ik Helena meer waard ben dan jij.

Demetrius:

Je bedoelt een duel om Helena? Prima, op welke plaats?

Lysander:

Iets verderop, daar houden wij ons gevecht.

Demetrius:

In orde. Maar nu niet vluchten, vriend!

Lysander:

Vluchten? Nooit. Ik blijf in jouw buurt om te zorgen dat jij niet vlucht!

Demetrius:

Je maakt me woedend. Kom op. Ons gevecht zal direkt beginnen.

(Lysander en Demetrius af)

Hermia:

Maar Lysander. Je gaat toch niet vechten om zo'n meid van niemendal?

Helena:

Ik een meid van niemendal? Hoe durf je!

Hermia:

Een slet, dat ben je. En ik zal het je betaald zetten.

Helena:

Zie eerst maar dat je me te pakken krijgt.

(Hermia en Helena af)

Oberon:

Nu zie je, wat een verkeerde daad allemaal tot gevolg kan hebben. Alle goede bedoelingen hebben nu enkel tot een knallende ruzie geleid.

Puck:

Wel, het is toch ook wel komisch, dat die twee jongelieden nu allebei stapeldol zijn op hetzelfde meisje.

Oberon:

Komisch voor jou misschien, maar niet voor hen. We zullen het nu snel tot een oplossing moeten brengen, want de dageraad komt al nader, en dan is het voor ons bosgeesten voorlopig weer gedaan.

Puck:

Wat kunnen we nu doen?

Oberon:

Zie dat je de strijdenden uit elkaars buurt lokt. Als ze elkaar dan tevergeefs zoeken, zullen ze tot zichzelf komen. Vermoeid als ze zijn van deze lange nacht, zullen ze dan hopelijk gaan rusten en in slaap vallen.

Puck:

Ik doe mijn best, Oberon.

(Oberon af)

(Demetrius rent langs, Lysander komt daarna op)

Lysander:

Hard wegrennen hè! Waar zit je nu verstopt? Mij zul je niet ontkomen hoor.

Puck:

Hier zit ik! Kom me maar halen als je durft.

(Lysander af)

(Helena komt op, gevolgd door Hermia)

Helena:

Wat loop je toch achter me aan. Je lijkt wel een mestvlieg.

Hermia:

En jij bent dan die hoop stront. En de vlieg heeft nu zijn doel bereikt. Ik heb je.

(Hermia pakt haar vast)

Helena:

Blijf van me af! Je wilt toch zeker je mooie handjes niet bevuilen?

Hermia:

Een mestvlieg kan het niets schelen hoe smerig de hoop stront is. Ik zal je eens even een flink pak rammel verkopen.

(Helena rukt zich los en vlucht weg)

Hermia:

Blijf hier! Van mij ben je nog niet af.

(Hermia volgt haar)

(Demetrius komt op) *en spreekt!*

Ben je gevlucht, lafaard? Waar ben je?

Puck:

Hier!

Demetrius:

Ah, daar zit je!

(Demetrius af, Lysander komt op)

Lysander:

Demetrius! Kom tevoorschijn! Ik ben je spelletje zat. Ons duel moet eerlijk verlopen, of niet soms?

Puck:

Dat duel win ik. Kom maar hier, dan beginnen we direkt.

(Lysander af, Hermia op)

Hermia:

Helena! Verstopt je maar niet voor mij hoor. Ik vind je wel!

Puck:

Ik ben niet verstopt. Hier ben ik!

(Hermia af, Helena op)

Helena:

Wel, ik geloof dat ik Hermia ontvlucht ben. Dat is maar goed ook, want ik kan haast geen stap meer zetten. Laat ik eerst even wat uitrusten. (geeuwt en valt in slaap)

(Demetrius op) *en spreekt!*

Lysander!

Puck:

Ja hier!

(Demetrius af, Hermia op)

Hermia:

Ik ben haar echt kwijt. Zou ze zich vertopt hebben, of heeft ze de weg gevonden om dit bos uit te komen? Nou ja, ik ben het zoeken ook zat. Als je zo moe bent als ik, wil je maar één ding: liggen. (gaat liggen en valt in slaap)

Lysander:

Je kunt ook niets zien in zo'n donkere nacht. Morgen bij daglicht zal ik hem wel vinden. Kan ik eerst nog even een dutje doen.

(gaat liggen en slaapt)

(Demetrius op)

Demetrius:

Hij is echt weg. Hij durft vast niet meer te vechten, de slappeling. Des te beter, dan is Helena voor mij. (gaat zitten) Morgen zal ik haar wel tegenkomen: ik hoop dat ze dan ook wat bijdraait. Vandaag was bepaald niet zo'n succes. Wat een dag. (geeuwt en valt in slaap)

Puck:

Oei, dat viel niet mee. Maar gelukt is het wel. Daar slapen ze nu alle vier. Nu kan ik Lysanders ogen nogmaals bevochtigen met de bloem.

(hij drukt de bloem op Lysanders ogen)

En maar hopen dat de juiste persoon hem zal wekken! Moeilijkheden hebben we nu genoeg gehad!

VIERDE BEDRIJF

-----eerste toneel-----

(Titania, Spoel en de elfen komen op, Titania gaat zitten)

Titania:

Kom, vlij je naast me neer op dit bloemenbed, opdat ik je lieve wangen kan strelen. Ook zou ik zo graag je prachtige oren eens kussen.

Spoel:

Mooi gezegd! Mijn oren mogen er wezen. Maar waar is Erwtbloesem?

Erwtbloesem:

Hier ben ik, geheel tot uw dienst.

Spoel:

Och, krab mij even achter mijn oor, Erwtbloesem. En waar is Spinrag?

Spinrag:

In uw buurt, heer, zeg mij maar wat u wenst en ik bezorg het u.

Spoel:

Een drankje van frambozesap, ietsje gezoet en met een stengeltje citroengras erin... Dat zou mij zo heerlijk smaken.

Spinrag:

Een ogenblik, mijn heer, die drank is snel gemaakt.

Spoel (tot Erwtbloesem):

Ja, ook achter mijn andere oor. En wat over mijn rug kriebelen, graag. Mmmmm.

Spinrag:

Hier is de drank, heer.

Spoel:

Mijn complimenten, dat smaakt prima. Zo'n ontvangst bevalt mij wel, mevrouw.

Titania:

Maar je bent ook zo'n voortreffelijke gast. Een wonderschone man, die al mijn dromen overtreft. Nog nooit heb ik een sterveling meer liefgehad dan jou, mijn schat.

Spoel:

U spreekt wel vleierende woorden, mevrouw, maar wat dat frambozesap betreft, is daar nog een glaasje van?

Titania:

Je zult ook wel slaap hebben, mijn beste.

Spoel:

Slaap... Ja, nu u het zegt. Het is een lange dag geweest. Een tukje zou me goed doen.

Titania:

O, vlij je heerlijk in mijn arm. Ja, zo! Hoe teder is het om zo samen met mijn geliefde in te slapen. Wat kan mijn hart nog liever wensen?

(de elfen zingen een wiegelied, Titania en Spoel vallen in slaap)

(Oberon en Puck komen op)

Oberon:

Zie je dat, Puck? De list is uitstekend gelukt. Titania heeft zich helemaal verloren in de liefde, voor een wezen dat nog lachwekkender is dan ik had durven hopen.

Puck: ^{nacht}

Dat is maar gelukkig. Deze ~~dag~~ heeft ook heel wat problemen gegeven.

Oberon:

Dit zal haar leren! Hoe durfde zij tegen mij op te staan. Deze wraak zal haar duidelijk maken hoe zij zich naar mij toe moet gedragen!

Puck:

Maar Oberon, is dit dan wat u wenste, dat Titania voortaan zo'n wezen zou beminnen?

Oberon:

Tijdelijk, Puck, tijdelijk. Want het zal niet lang meer duren, of Titania volgt mij. Ze zal mij eren zoals ze nog nooit gedaan heeft.

Puck:

Hoe dan, Oberon?

Oberon:

Geef mij de bloem nog eens aan.

(hij drukt de bloem op Titania's ogen)

Ontwaak Titania, uit je slaap.

Titania:

Mijn Oberon! O schoonste aller geesten! Het komt mij voor dat ik een ezel heb bemind.

Oberon:

Daar ligt je geliefde.

Titania:

Hoe kwam ik zo in de war, wat is er met me gebeurd? Wat een vreselijk wezen ligt daar!

Oberon:

Wees stil, zodat hij niet ontwaakt. Zeg Puck, neem hem nu de kop af. Als hij wakker wordt is het genoeg als hij weer een ezel van zichzelf is.

(Puck neemt de kop af)

Kom Titania, ik geef een feest vandaag. Mag ik je daarbij uitnodigen?

Titania:

Maar allerliefste Oberon, mag ik hopen dat dit feest ons huwelijksfeest zal zijn?

Oberon:

Dat zal het zijn, als je dat wilt.

Titania:

Niets liever wil ik, Oberon, dan altijd aan je zijde te zijn.

Puck:

Maar Oberon, de dageraad kondigt zich al aan. De nacht is om.

Oberon:

't Is waar, wat is deze nacht omgevlogen met al onze bezigheden. Wel, laten wij dan morgen nacht onze bruiloft vieren. Kom wij gaan!

Titania:

Mijn lief, vertel je me onderweg, wat er vannacht allemaal gebeurd is?

Oberon:

Dat is een heel verhaal.

(Oberon, Titania, Puck en elfen af)

(het wordt licht, Theseus, Hippolyta en Egeus komen op)

Theseus:

Een goed idee, Egeus, dat je vandaag nog een jachtpartij in het bos hebt georganiseerd.

Hippolyta:

Meestal boeit de jacht mij weinig, maar nu het wachten op onze huwelijksdag mij zo zwaar valt, ben ik blij met wat afleiding.

Theseus:

Zo is het. Wat afleiding zal ons goed doen. Verzamel de jagers en de honden!

Hippolyta:

Ik houd niet zo van honden, Theseus, kun je zorgen dat ze wat uit onze buurt blijven?

Theseus:

Wel, mijn lief, de honden volgen slechts het spoor. Ze zullen ons niet lastig vallen.

Hippolyta:

Als de honden de buit gevonden hebben, komen ze toch weer terug?

Theseus:

Dan worden ze door de jagers direkt naar huis gebracht.

Hippolyta:

Maar de wapens van de jagers, zijn die niet gevaarlijk?

Theseus:

Maak je maar geen zorgen. Hippolyta. Een jacht is alleen bedreigend voor het dier dat wordt opgejaagd.

(Egeus ontdekt Hermia)

Egeus:

Mijn vorst, dat is mijn dochter, die daar slaapt. Wat doet zij hier, zo ver in het woud?

Theseus:

Je zult je vergissen, Egeus.

Egeus:

Nee heer. Ze is het echt.

Hippolyta:

En hier ligt Demetrius, haar aanstaande. - En hier Lysander die haar beminde. - En hier nog een ander meisje.

Egeus:

Hermia, word wakker. - Wat is er gebeurd?

Hermia:

Ik geloof dat ik een boze droom gehad heb, vader. Ik was hier met mijn Lysander.

Egeus:

Jij met Lysander! Wat denk je wel?

Hermia:

Daar ligt hij! - Lysander, word wakker, vertel me dat het niet waar is, wat ik gedroomd heb.

Lysander:

Mijn lieve Hermia, wat er gebeurd is, weet ik niet. Maar wat waar is weet ik: Ik hou van je.

Egeus:

Dit is te gortig! - Demetrius, ontwaak. Mijn dochter, die ik je tot vrouw beloofde, wordt je nu ontroofd door Lysander.

Demetrius:

Uw dochter mag u houden. Voor mij bestaat er maar één vrouw, dat is Helena. - Helena, word wakker.

Helena:

Begin je nu weer met je spotternij? Zegt Lysander niet precies hetzelfde?

Demetrius:

Zie daar, Lysander. Ik geloof dat we van hem geen last meer zullen hebben.

Helena:

O, Demetrius, wat ben ik blij dat deze verschrikkelijke nacht over is.

Hippolyta:

Begrijp jij, Theseus, wat zich hier allemaal afspeelt?

Theseus:

Het is me een groot raadsel.

Egeus:

Wat hier gebeurt is onmogelijk, mijn heer. Mijn rechten als vader worden met voeten getreden. Terwille van de Atheense wetten verlang ik nu uw uitspraak over de straf die Hermia zal treffen wanneer ze mijn wil niet volgt. Zult u haar laten doden of haar verbannen naar een klooster, waar ze als een non haar leven in eenzaamheid zal slijten?

Theseus:

Je hebt gelijk, Egeus, dat de wetten van dit land thans zouden moeten gelden. Maar de liefde die Hermia draagt voor Lysander lijkt zich aan geen wet aan te willen passen. Bovendien is Demetrius' hart inmiddels ontvlamd voor een andere vrouw. Door nu de wetten precies toe te passen zouden we de wetten van liefde onrecht aandoen. Mijn uitspraak luidt daarom dat deze paren in het huwelijk dienen te worden verbonden, op de dag waarop ik zelf zal huwen met mijn geliefde Hippolyta.

Egeus:

Maar heer....

Theseus:

Geen tegenspraak! Het oordeel staat nu vast. - De paren zullen, ter viering van hun huwelijken, in mijn bruiloftszaal worden uitgenodigd, zodat wij tesamen de feestelijkheden zullen meemaken. Laat ons nu dan naar de stad terugkeren.

Hippolyta:

Theseus, er zou toch een jacht worden gehouden? Moeten we niet afwachten tot die is afgelopen?

Theseus:

We hebben nu meer te doen dan onze tijd met een jacht te verdrijven. Het komende feest vraagt nu al onze aandacht.

(allen af, behalve Spoel, die op de achtergrond nog slaapt)

Spoel:

Thisby, Thisby wat heeft de leeuw je aangedaan?.....

Maar Dissel, wat heb je een malle ezelskop.....

Slokker, sta niet zo te wiebelen met die maan.....

Kan ik nog wat van dat frambozesap krijgen?

.....

Hè, wat? Ik moet wel heel bijzonder gedroomd hebben. Wat ik heb meegemaakt.... geen mens zou het geloven. Je zou toch een ezel zijn, wanneer je zo'n verhaal serieus zou nemen. Maar toch, het is een waar gebeurde droom. Of een dromerige waarheid natuurlijk. - Het zou een prachtig verhaal zijn om er een ballade over te schrijven. Veel fraaiër dan zo'n Pyramus, die z'n eigen doodsteekt voor een onnozel wicht als Thisby. De ballade van Spoel de Wever zal het heten. Wie weet kan ik hem wel zingen aan het eind van het feest van de hertog.

(Spoel af)

-----**tweede toneel**-----

(Dissel, Brasem, Tuit, Wind en Slokker zijn in het huis van Dissel)

Dissel:

Heb je al bij Spoel zijn huis gevraagd?

Brasem:

Niemand weet waar hij gebleven is.

Slokker:

Een ezel in de kleren van Spoel. Hij is zeker getransformeerd.

Tuit:

Maar wat doen we als Spoel helemaal niet komt? Ons spel voor de hertog is dan bedorven.

Wind:

Waarom? Thisby kan zichzelf toch ook doorsteken uit verdriet omdat ze geen Pyramus heeft?

Brasem:

Laat mij anders voor Pyramus spelen.

Wind:

En moet ik jou dan zoenen? Weet je wel wat voor lucht er om jou heen hangt?

Dissel:

Luister. Een ander kan onmogelijk voor Pyramus spelen. Niemand in Athene kan dat zoals Spoel dat kan. Als hij er niet is, kan het spel niet doorgaan.

(Schaaf komt op)

Schaaf:

Mannen, de hertog is daarnet uit de tempel gekomen. Behalve hem zijn daar nog twee of drie andere dames en heren getrouwd. We hebben een goede kans dat ons spel vanavond wordt uitgekozen.

Tuit:

We zullen niet eens kunnen spelen, Schaaf, als Spoel er niet is.

Brasem:

Kan Thisby de leeuw dan niet doorsteken? Dan is het spel nog gered.

Schaaf:

Je denkt toch niet dat ik in me eigen laat steken?

Brasem:

Een beetje leeuw kan toch wel een stootje hebben?

Dissel:

Het verhaal zal toch geen "Thisbe en de leeuw" kunnen heten? Het is toch "Thisbe en ..." „Spoel!

Wind:

Thisbe en Spoel? Wat een onzin.

(Spoel komt op)

Spoel:

Waar zijn mijn kerels, waar zijn die brave jongens?

Allen doorelkaar:

Spoel! Spoel! Wat is er met je gebeurd! Vertel eens! Waar ben je geweest! Hoe zit het met die ezel?

Spoel:

Mannen, ik heb wonderen te vertellen. Wat ik allemaal heb meegemaakt.....

Brasem:

Nou, vertel op.

Spoel:

Nee, wat dacht je wel, de hertog is zijn feestzaal al binnengegaan. We moeten ons zo snel mogelijk klaarmaken. Hup hup, trek je kleren aan. Thisbe, schoon linnengoed! Allemaal je nagels knippen, behalve de leeuw natuurlijk. Schiet op!

+++++

VIJFDE BEDRIJF

+++++

-----eerste toneel-----

(Theseus, Hippolyta en gevolg komen op)

Hippolyta

't Is een vreemd verhaal, Theseus, van die gelieven.

Theseus:

Meer vreemd dan waar, ik kan maar moeilijk geloof hechten aan zulke praatjes.

Hippolyta:

Toch is het wonderbaarlijk, wat zij vertellen over die nacht. Dat wie de één beminde zijn liefde zo snel en onverwacht tot haat zag worden. Een andere geliefde bracht het hart geheel op hol. Is dan de liefde slechts een spel van fantasie?

Theseus:

Hoe het ook zij, de uitkomst van het verhaal is gunstig voor allen die erin meespeelden. Ziedaar, de bruidsparen komen binnen. - Gegroet vrienden! Treed binnen en vier met ons dit feest.

Lysander:

Gegroet, mijn vorst. Het is ons een genoegen deze dag met u te vieren.

Theseus:

Welaan, wat voor dans of schouwspel zullen wij gaan zien, deze avond? Wie zal mij zeggen op welke wijze wij de tijd genoeglijk kunnen doorbrengen? Is er muziek, een maskerfeest?

Egeus:

In deze lijst, heer, vindt u de mogelijkheden voor vanavond. Maakt u een keuze, en op uw wenken zal datgene voor u verschijnen.

Theseus (leest voor):

"De strijd om Troje, voor te dragen door een Atheense zanger bij de harp".

Nee, dat verhaal is al zo bekend. Tenzij er een houten ezel voor de poort gezet wordt natuurlijk.

"Liederen van de Olympus, te zingen door bejaarde Atheense vrouwen".

Nee, dank u, bejaarde vrouwen zouden zich niet meer met zingen moeten vermoeien.

"Een kortgerekt vertoon van Pyramus en Thisbe, een treurig blijspel".

Een treurig blijspel? Kort en gerekt? Dat klinkt als gloeiend ijs en hete sneeuw. Kun je mij verklaren wat dat te betekenen heeft?

Egeus:

Heer Theseus, het is een stuk van nauwelijks twintig regels, dus kort, zou men kunnen zeggen. Maar die twintig regels zijn niet eens de moeite waard, dus het stuk is toch te lang. Het is een treurspel omdat Pyramus er zichzelf in doodsteekt, maar zoals het gespeeld wordt, kan men er enkel om lachen. Geen tekst wordt juist gezegd, geen speler is tijdig waar hij hoort.

Theseus:

Wie zijn de spelers?

Egeus:

Mannen met eelt op hun handen. Handwerkslieden uit de stad, die hun dagelijkse arbeid meenden te moeten verlaten om een voorstelling te repeteren, die hen te moeilijk viel. Ik zou u het stuk afraden.

Theseus:

Toch willen wij het zien. Laat de spelers maar binnen.

Hippolyta:

Wat Egeus vertelde geeft weinig hoop op een aangename tijdspassing. Je kunt nu verwachten dat die simpele lieden in hun onwetendheid iets zullen opvoeren dat niet om aan te zien is. Denk je niet dat de strijd om Troje een betere opvoering zou zijn geweest?

Theseus:

Laten we maar afwachten. Juist de oprechte bedoelingen van eenvoudige burgers zijn vaak het meest te prijzen.

(de handwerkslieden komen binnen)

Dissel:

Op deze avond van vele feest'lijkheden
doen wij ons voor, om voor u op te treden.
Van Pyramus en Thisbe, daarvan is 't verhaal,
daarover spelen wij zodra in deze zaal.
Het zijn geliefden, zij zouden zo graag huwen,
maar hun boze vaders, die moeten zij nog schuwen.
Zij wonen naast elkaar als burens,
en dan is er een spleet, te smal om door te turen.
Hooft Thisbe door de spleet haar Pyramus eens aan,
dan besluiten zij om naar een dikke eik te gaan.
Maar in het bos hoort Thisbe een gerucht,
het is een leeuw, het kind slaat op de vlucht.
Ze denkt niet na, en laat haar mantel vallen,
en dan komt Pyramus, de beste van ons allen.
Hij vindt de mantel, en denkt in zijnen nood
dat Thisbe door de leeuw moet zijn gedood.
Van puur verdriet de moed maar opgegeven,
berooft dan Pyramus zijn eigen van het leven.
En keert Thisbe bij de eikeboom weer,
dan valt zij jammerend bij haar geliefde neer.
Ze pakt zijn zwaard en steekt het in haar eigen,
ziedaar het stuk dat u te zien zult krijgen.

Theseus:

Ik ben benieuwd of ook de leeuw tekst zal hebben.

Hippolyta:

Nou, de tekst van deze ezels hadden ze beter weg kunnen laten.

Muur (Tuit):

Het komt er in dit stuk zowel op neer,
dat ik, Jan Tuit, de muur verpresenteer.
Met kalk besmeurd, dat is niet mis,
toon ik dat die muur gespleten is.
En door die spleet kan Pyramus wel praten,
maar ik als muur heb dat niet in de gaten.

Theseus:

Wie had nu gedacht, dat de muur ook een sprekende rol zou hebben?

Demetrius:

Het is de geestigste tekst, die ik ooit door een muur heb horen voordragen.

Theseus:

Stil! Pyramus komt op de muur af.

Pyramus:

O muur, die mij zo zeer doet lijden
door mij van Thisbe zo wreed te blijven scheiden.
Jouw aanwezigheid bederft mij het plezier,
ik wenste vaak: Och was jij muur niet hier.
Mijn arme Thisbe, zij kan mij zo bekoren
Toon mij de spleet, waardoor ik haar kan horen.

(Muur spreidt vingers uiteen)

Bedankt o muur, jij steun voor mijn verdriet;
wat zie ik daar? Thisbe? die zie ik niet.
Is daar nu niemand die hoort wat ik hier zeg?
Ellendige muur, je staat me in de weg!

Lysander:

Het bepaald geen pretje om in dit stuk voor muur te spelen.

Demetrius:

Als ik die muur was, zou ik terugvloeken.

Pyramus:

Waarlijk niet, mijn heer, de muur heeft straks pas weer tekst. Nu is het de beurt van Thisbe.

(Thisbe komt op)

Thisbe (Wind):

O lieve muur, zo vaak vernam je mijn geweent,
ons diep geheim ken jij, o muur, alleen.
Jij was mijn troost, o muur, als ik opnieuw moest wenen.
O bondgenoot, ik kus je koele stenen.

Pyramus:

Ik zie een stem, die reikt tot mijne oren,
waar is de spleet? Ik wil haar aanblik horen.

Thisbe:

Pyramus mijn liefste, ben je daar?
Je weet toch wel: Ik heb je lief voorwaar.
Zeg mij, hoe lang moet ik nog wachten,
hoe lang nog vruchteloos naar jouw liefde smachten?

Pyramus:

Ik heb een plan, o lieve Thisbe mijn,
vanavond zal ik eindelijk met je zijn.
Je kent in 't bos die oude dikke eik
wacht daar op mij totdat ik je bereik.

Thisbe:

Mijn hart slaat snel o Pyramus, ja ik ga gauw,
naar de plek waar jij me neemt tot vrouw.
Nog snel een kus, op dit gelukkig uur.

Pyramus:

Ik proef je lippen niet, alleen die domme muur.
Vervloekt jij muur, zo kil en koud,
was jij toch nimmer maar gebouwd.

(Pyramus en Thisbe af)

Muur:

Zo heb ik trouw mijn plicht gedaan,
en mag ik, Muur, nu henen gaan.

(Muur af)

Lysander:

Ik heb zelden zo'n plichtsgetrouwe muur gezien.

Demetrius:

Zeker, maar nu bestaat hij niet meer.

Lysander:

Als Pyramus en Thisbe dat geweten hadden, zouden ze even gewacht hebben!

(Boom en Maan komen op)

Boom (Brasem):

Ziet hier in mij, Kees Brasem, geen persoon;
mijn taak is hier te zijn een eikeboom.
Al sta ik eenzaam, en zijn er verder geen,
stel u toch voor, een woud was om mij heen.
Ik ben de boom, waar dadelijk Pyramus
aan Thisbe geven wil een eerste kus.

Hippolyta:

Die boom verveelt mij, ik wilde maar dat hij zijn mond hield.

Boom:

Weest gerust, mevrouw, dit was al mijn tekst.

Theseus:

Het is maar goed, dat bomen meestal niet spreken. Het zou de bossen maar onrustig maken.

Lysander:

Wel heer, als iemand in het bos verdwaald was, zou hij de weg kunnen vragen.

Demetrius:

Het is de vraag of een boom met zo weinig verstand de goede weg zou kunnen aanduiden.

Maan (Slokker):

Ziet mijn lantaarn stelt voor de maan.

Lysander:

Een volle maan. Dat is me duidelijk.

Hermia:

Waarom denk je een volle maan?

Lysander:

Er zit net een nieuwe kaars in de lantaarn.

Maan:

Ziet mijn lantaarn stelt voor de maan.

Ikzelf stel voor het mannetje in de maan.

Helena:

Zou hij dan niet in de lantaarn moeten zitten?

Demetrius:

Maar wie zou de lantaarn dan moeten vasthouden?

Lysander:

Hij zou de maan in de eikeboom kunnen hangen.

Maan:

Al wat ik te zeggen heb, is dat dit de maan is, en ik het mannetje in de maan!

(Thisbe komt op)

Thisbe (Wind):

Pyramus! Pyramus!

O eikeboom, o schoonste aller bomen.

Ben ik hier op de juiste plaats gekomen?

(Boom fluister onverstaaanbaar)

Thisbe:

O eikeboom, o schoonste aller bomen.

Ben ik hier op de juiste plaats gekomen?

Boom (slecht verstaanbaar):

De dames willen niet meer dat ik spreek.

Thisbe:

Wat?

Boom (luid):

De dames willen niet meer dat ik spreek.

Thisbe:

O, dat.

Hippolyta:

Hij wordt al snel verstandiger, die boom.

(Leeuw komt op)

Leeuw (Schaaf):

BRULLLLLLLLL

Weest niet bevreesd, wanneer gij mij aanschouwt.

Ik ben geen ondier, dit zij u toevertrouwd.

Nee, ik ben Schaaf, eenvoudig timmerman,

en speel slechts een leeuw die heel hard brullen kan.

De leeuw zal trachten het meisje te verscheuren,

doch vreest dit niet, het zal niet echt gebeuren.

BRULLLLLLLL

(Thisbe gilt en holt weg, daarbij haar mantel verliezend)

Theseus:

Mooi gebruld, leeuw.

Demetrius:

Mooi gegild, Thisbe.

Lysander:

Mooi geschenen, maan.

Leeuw (bij het scheuren van de mantel):

BRULLLLLLLL

Demetrius:

Nog eens, leeuw..... nog eens

BRULLLLLLLL.... (uiteindelijk haalt Dissel de leeuw van het toneel af)

Theseus:

Die leeuw was werkelijk zo goeiig als ik nog nooit een leeuw gezien heb.

Lysander:

Goeiig of koeiig, mijn heer?

Pyramus:

Ik dank u, Maan, voor uw zonnelicht,
dat u mij hier mijn pad verlicht.

Dankzij uw glans, kan het bos mij niet benauwen,
en zal ik dadelijk mijn Thisbe gaan aanschouwen.

Maar wat vind ik hier voor leed?

Hoe verschijnt mij dit zo wreed?

Thisbe loopt hier niet in 't rond,
ik vind haar mantel op de grond.

Zij met wie ik was verloofd,
is mij door een leeuw ontroofd.

Die ik mijn liefde wilde geven,
is niet langer meer in leven.

Theseus:

Wat een hartstocht in dit stuk.

Hippolyta:

Waarlijk ik heb met die man te doen.

Demetrius:

Als het beter gespeeld zou worden, had het heel boeiend kunnen zijn.

Pyramus:

Ik wil mijn tranen nu bedwingen
verdriet niet langer laten zingen.

Nu wil ik liever sterven gaan,
en jij, verdwijn, jij glurende maan!

Mijn zwaard, beeindig deze smart
doorprijem terstond mijn kloppend hart.

Bevrijd mij thans uit deze nood,
voor Thisby vind ik hier de dood.

(hij doorsteekt zichzelf en sterft)

Hermia:

't Is zonde, 't is zonde, hij kwam juist zo goed op dreef.

Lysander:

Wie weet is er nog hoop, dat hij nog tot leven te wekken is.

Theseus:

Ik zal hem laten verplegen door mijn beste artsen, want een betere acteur is in heel Athene niet te vinden.

Hippolyta:

Hoe komt het dat de maan is weggegaan, terwijl Thisbe haar geliefde nog moet opzoeken?

Theseus:

Ze zal hem vinden bij het licht van de sterren. Kijk daar komt ze al. Haar jammerklacht zal wel het eind van het stuk zijn.

(Thisbe komt op)

Thisbe (Wind):

Ben je daar, mijn lieve schat?

't Was een leeuw die mij haast gegrepen had.

Slaap je, lieve Pyramus,

word wakker, geef me nu een kus.

Pyramus, ontwaak en spreek,

maar lieveling wat zie je bleek!

Wat lig je hier zo roerloos neer,

je adem zie ik ook niet meer.

Mijn zorg wordt plotseling zo groot,

toe Pyramus, ach wees niet dood.

Maar wat is dit? Een zwaard met bloed,

zodat ik wel geloven moet:

Mijn Pyramus, hij stierf zoëven!

Nu wil ik ook niet langer leven.

Mijn leven is toch niets meer waard,

dus stort ik mij maar in het zwaard.

Ik volg mijn Pyramus nu snel;

Goedag, tot ziens, atjé, vaarwel!

(doorsteekt zich en sterft)

Helena:

Toch nog een ontroerend einde.

Demetrius:

Wat je zegt, het had heel ontroerend kunnen zijn.

Theseus:

Alleen de boom is overgebleven om de doden te begraven.

Lysander:

Hij kan de doodskisten van zijn eigen eikehout timmeren.

Hippolyta:

Misschien zal de maan wel weer gaan schijnen om de begrafenis te verlichten.

Spoel (opspringend):

Nee, zeker niet, de begrafenis zal niet worden gespeeld. Bovendien zijn wij niet werkelijk dood, maar we hebben het maar gespeeld.

Theseus:

Maar hoe gaat het stuk dan verder?

Dissel:

Het stuk is afgelopen, mijn heer. Zo u wilt, kunnen wij nog een zelfbedachte dans voor u opvoeren.

Theseus:

Nee, nee, laat de zelfbedachte dans maar weg. De opvoering heeft al lang genoeg geduurd, waardoor de avond voorbij is gevlogen. Het wordt tijd dat wij ons ter ruste gaan begeven. Veel dank, beste mannen, voor uw treurige blijspel, veel dank. - Allen die ons huwelijksfeest hebben bijgewoond, dank voor uw aanwezigheid. Jullie, die gelijk met ons gehuwd bent, veel geluk op jullie levensweg. Gegroet, een ieder, gegroet!

(Puck trekt het doek dicht)

Puck:

Heeft ons spel u niet geboeid,
en uw ogen slechts vermoeid,
denk dan maar: "Het was een droom"
en vergeet het zonder schroom.
Later zult u dan misschien
eens iets beters van ons zien.
Maar kon het spel u wel bekoren,
laat het ons dan krachtig horen.
Want wanneer wij zijn geslaagd,
is luid applaus niet veel gevraagd!